

Arrest

nr. 165 281 van 5 april 2016
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, op 3 juli 2014 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies), aan de verzoekster ter kennis gebracht op 3 juni 2014.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 januari 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 februari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. BELAMRI verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. VAN DE PUTTE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. De verzoekster, die verklaart van Rwandese nationaliteit te zijn, komt op 16 augustus 2012 België binnen en vraagt op 27 augustus 2012 asiel aan. Op 31 januari 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Bij arrest nr. 104 803 van 11 juni 2013 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) eveneens de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.2. Zowel op 4 februari 2013 als op 20 juni 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.3. Op 27 juni 2013 dient de verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet). Op 3 oktober 2013 wordt de aanvraag onontvankelijk verklaard.

1.4. Op 23 augustus 2013 dient de verzoekster een tweede asielaanvraag in. Op 9 september 2013 beslist de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen tot weigering van inoverwegingname van een meervoudige asielaanvraag. Bij arrest nr. 148 076 van 18 juni 2015 weigert de Raad de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan de verzoekster.

1.5. Op 27 september 2013 neemt de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten – asielzoeker (bijlage 13quinquies).

1.6. Op 17 oktober 2013 dient de verzoekster een tweede aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Op 13 mei 2014 wordt de aanvraag onvankelijk, doch ongegrond bevonden. Bij arrest nr. 142 387 van 31 maart 2015 verwerpt de Raad het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing.

1.7. Op 13 mei 2014 wordt aan de verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.8. Op 13 mei 2014 wordt de verzoekster tevens een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor drie jaar opgelegd. Dit is de thans bestreden beslissing die op 3 juni 2014 aan de verzoekster ter kennis wordt gebracht. Deze beslissing is als volgt gemotiveerd:

“(…)

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

(…)

In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar:

(…)

2° Niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan: Betrokkene kreeg op 02.10.2013 een bevel om het grondgebied te verlaten. Maar betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij stappen heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf gesteld. De terugkeerverplichting werd niet voldaan.

(…)”

2. Over de rechtspleging

Aan de verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekster.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een tweede middel voert de verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van het proportionaliteitsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Het middel is als volgt onderbouwd:

“EN CE QUE, la décision de l'Office des étrangers d'interdiction d'entrée est délivrée pour une durée de trois ans sans motivation sur base de l'article 74/11, §1, al. 1, 2°.

ALORS QUE, les dispositions légales précitées en moyen unique imposent pourtant une motivation correcte, formelle, claire, précise, valable et suffisante.

L'interdiction d'entrée est prise sur pied de l'article 74/11, § 1, al. 1 de la Loi du 15/12/1980, selon lequel la durée de l'interdiction d'entrée doit être fixée en tenant compte de toutes les circonstances propres à chaque cas.

L'article en question prévoit manifestement :

« (...) »

Il ressort des travaux parlementaires de la loi du 19 janvier 2012, modifiant la loi du 15/12/1980, que l'article 74/11 revient en fait de la Directive 2008/115/EG du Parlement Européen et du Conseil du 16 décembre 2008 relative aux normes et procédures communes applicables dans les Etats membres au retour des ressortissants de pays tiers en séjour irrégulier (Pb.L. 24 december 2008, afl. 348, 98). Dans ce sens les travaux parlementaires soulignent quant à cet article et l'interdiction d'entrée (traduction libre) : « La directive exige cependant d'effectuer un examen individuel (considération 6), de tenir compte de 'toutes les circonstances propres à chaque cas' et de respecter le principe de proportionnalité » (Parl.St. Kamer, 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23).

Il n'y a aucune motivation sur ce point.

Vu ce qui précède, il faut considérer que l'administration doit en appliquant l'article 74/11 de la loi du 15/12/1980 prendre en compte les éléments de la vie privée de la personne concernée. Au moins lorsqu'il y a des indications de l'existence possible d'une vie privée/familiale sur le sol belge.

Le principe de proportionnalité est clairement incorporé dans l'article 74/11 et implique une obligation pour l'administration, le cas échéant, de faire une évaluation conformément à l'article 8 CEDH : notamment il incombe à l'autorité de montrer qu'elle a eu le souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit de le requérant, au respect de sa vie privée et familiale.

En l'espèce la mesure indique comme seule et unique motivation que le requérant n'a pas respecté d'ancien ordre de quitter le territoire.

La mesure ne contient donc aucune ligne, ou ne fait preuve d'aucune analyse individuelle à propos des circonstances propres à son cas.

Elle ordonne une interdiction d'entrée de trois ans sans aucune motivation quant à la situation médicale (art. 3 CEDH), non contestée, sur le territoire belge.

En fait elle ordonne de façon automatique une telle interdiction pour la durée maximale, prévue dans la loi, de 3 ans.

Pourquoi la mesure applique le maximum n'est pas expliqué, une évaluation des circonstances spécifique du requérant est également absente.

D'évidence, l'interdiction d'entrée de trois ans, d'une longue durée, est en disproportion absolue avec l'existence notamment d'une vie familiale réelle et connue, et le droit du requérant d'un vie de famille qui découle de l'article 8 CEDH.

Ce défaut de motivation implique une violation des obligations suscitées de l'administration.

L'interdiction d'entrée, au moins sa durée, n'est en effet pas justifiée et pas motivée légalement.

L'application arbitraire d'une interdiction d'entrée prive l'étranger de sa possibilité à un recours effectif dans le sens de l'article 13 CEDH : qui prendrait encore le risque de ne pas respecter un ordre de

quitter le territoire si automatiquement, après un délai de 30 jours, en cours de procédure, et sans aucune motivation pertinente une interdiction d'entrée est ordonnée et en plus pour la durée maximale ?

L'absence de cette motivation a déjà été sanctionné. Par exemple :

RvV nr. 98.002 van 27/02/2013.

RvV nr. 94.430 van 21/12/2012.

Que la décision viole donc l'article 74/11 de la loi du 15 décembre 1980 en ce que la motivation est illégale et absente.

Que ce manquement entraîne une absence de proportion entre la mesure et son but.

Qu'elle a donc violé les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 et 62 de la loi du 15 décembre 1980 en ce qu'ils lui imposent une motivation adéquate en fait et en droit et non insuffisante ou même inexistente comme en l'espèce.

Que cette absence d'évaluation entraîne aussi une violation de l'article 3 de la Convention européenne des droits de l'Homme.

Que le deuxième moyen est donc fondé."

3.2. De verwerende partij antwoordt hierop als volgt in haar nota met opmerkingen:

"In een derde middel beroept verzoekende partij zich op een schending van:

- Artikel 74/11, 39/2 van de Vreemdelingenwet ;

- Artikel 62 Vreemdelingenwet ;

- Artikelen 2 en 3 van de wet van 29.07.1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen ;

- De beginselen van behoorlijk bestuur, waaronder het proportionaliteitsbeginsel, het redelijkheidsbeginsel, het motiveringsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

- Artikel 3 EVRM.

Ter ondersteuning houdt de verzoekende partij voor dat het inreisverbod onvoldoende is gemotiveerd.

De verzoekende partij acht de voormelde rechtsregels geschonden, doordat geen termijn voor vrijwillige terugkeer is toegekend. De verzoekende partij voelt zich om de voormelde reden niet correct bejegend. De verzoekende partij heeft tevens kritiek op het feit dat niet werd meegedeeld waarom een inreisverbod van 3 jaar werd opgelegd.

Waar verzoekende partij zich beroept op een schending van de Richtlijn 2008/115/EG laat de verweerder gelden dat deze richtlijn geen directe werking heeft.

Immers, de bepalingen van deze richtlijn werden omgezet naar Belgisch recht door middel van de Wet van 19.01.2012 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en de Wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de wetgeving met betrekking tot de opvang van asielzoekers (beide in werking getreden op 27.02.2012).

Verzoekende partij toont niet aan welk artikel van de Richtlijn niet of foutief zou zijn omgezet in het nationaal recht, zodat zij zich niet meer op de directe werking van de bepalingen van deze richtlijn kan beroepen.

Betreffende de vermeende schending van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29.07.1991 en van artikel 62 Vreemdelingenwet, laat de verweerder voorts gelden dat bij lezing van het inleidend verzoekschrift van verzoekende partij blijkt dat zij daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat zij er ook in slaagt de motieven vervat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven vervat in de bestreden beslissing.

De verweerder is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoekende partij het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekende partij de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoekende partij het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om haar toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoekende partij toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan een inreisverbod (bijlage 13sexies) werd betekend en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

De verwerende partij wijst erop dat een inreisverbod werd uitgevaardigd op grond van art. 74/11 Vreemdelingenwet

*Art. 74/11, § 1 Vreemdelingenwet, stipuleert als volgt:
“(…)”*

In de bestreden beslissingen wordt een inreisverbod opgelegd van 3 jaar, en dit in toepassing van art. 74/11, § 1, 2° Vreemdelingenwet, waarbij wordt gewezen op het feit dat de verzoekende partij heeft nagelaten om gevolg te geven aan een eerder bevel om het grondgebied te verlaten dd. 02.10.2013.

Verweerder laat gelden dat er in hoofde van de gemachtigde van de Staatssecretaris geenszins sprake is van een discretionaire bevoegdheid of een loutere mogelijkheid om in onderhavig geval een beslissing tot inreisverbod te nemen.

Dit blijkt uitdrukkelijk uit de voorbereidende werken, meer bepaald uit het wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen:

“De beslissing tot verwijdering moet gepaard gaan met een inreisverbod als er geen enkele termijn om het grondgebied te verlaten is toegekend, of indien de onderdaan van een derde land het grondgebied niet binnen de opgelegde termijn verlaten heeft, en mag in andere gevallen, zoals bij een ernstige bedreiging van de openbare orde, gepaard gaan met een inreisverbod.

(…)”

Artikel 11 van richtlijn 2008/115/EG legt de lidstaten de verplichting op een inreisverbod te voorzien in twee hypothesen (als geen termijn werd toegekend voor het vrijwillig vertrek of wanneer de verplichting tot terugkeer niet werd vervuld) en laat hen de mogelijkheid dit verbod te voorzien in andere gevallen (paragraaf 1 van de richtlijn). Welke ook de hypothese is, het inreisverbod mag niet meer dan vijf jaar bedragen, behalve indien de onderdaan van een derde land een ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde, de openbare of de nationale veiligheid (paragraaf 2 van de richtlijn).” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/001, p.7 en 22, markering toegevoegd)

Zie ook het verslag van 21.11.2011 namens de commissie:

“Die entry ban zal derhalve worden toegepast in twee gevallen, met name wanneer een termijn van nul dagen wordt opgelegd, en wanneer de betrokkene de vorige bevelen om het grondgebied te verlaten, naast zich neer heeft gelegd.

Met betrekking tot de duur van de entry ban werd voor een stapsgewijze regeling gekozen, die drie jaar geldig is. Doen zich in het geval van de betrokkene bepaalde problemen voor die verband houden met fraude of illegale middelen die hij zou hebben aangewend in het kader van in België ingestelde procedures dan wel in het kader van zijn verwijdering, dan wordt de geldigheid van de regeling verlengd tot vijf jaar. Rijzen problemen van openbare orde of vormt de persoon een risico voor de nationale veiligheid, dan kan de regeling nog langer duren.

Daar staat tegenover dat de entry ban kan worden opgeheven in twee gevallen die in de richtlijn zijn opgenomen, met name om humanitaire redenen, of wanneer de betrokkene zou terugkeren om beroepsmatige redenen dan wel om te studeren. De Belgische Staat kan in die laatste gevallen die opheffing evenwel slechts toekennen wanneer de termijn van de entry ban op zijn minst voor twee derde is afgelopen.” (Parl. St. Kamer, 2011-2012, 53-1825/006, p., onderlijning toegevoegd)

De gemachtigde van de staatssecretaris besloot geheel terecht dat een inreisverbod aan verweerder moest worden opgelegd, nadat werd vastgesteld dat de verzoekende partij niet aan de op haar rustende terugkeerverplichting had voldaan.

De verzoekende partij kan ook bezwaarlijk voorhouden dat de bestreden beslissing niet afdoende zouden zijn gemotiveerd. In casu wordt duidelijk uiteengezet om welke redenen de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar heeft opgelegd aan verzoekende partij.

Er staat in de bestreden beslissing duidelijk gemotiveerd waarom de maximumtermijn in casu werd opgelegd :

“In uitvoering van artikel 74/11 §1 tweede lid van de wet van 15 december 1980, is de termijn van het inreisverbod 3 jaar [omdat] :

2° niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan :

Betrokkene kreeg op 02.10.2013 het bevel om het grondgebied te verlaten. Maar betrokkene toont op geen enkele wijze aan dat hij stappen heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst. Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en heeft zich sedertdien in illegaal verblijf genesteld. De terugkeerverplichting werd niet voldaan.

Waar verzoekende partij meent dat de duur van het inreisverbod niet werd gemotiveerd, laat verweerder gelden dat verzoekende partij kennelijk voorbijgaat aan de inhoud van de bestreden beslissing.

Verzoekende partij gaat ook niet in op deze concrete motieven, die zij geheel onbesproken laat.

Geheel ten overvloede laat verweerder nog gelden dat uit voormeld artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod. Verweerder benadrukt dat de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn.

Zie ook:

“Wat betreft de aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht, is de Raad van oordeel dat het opgelegde inreisverbod in casu afdoende wordt gemotiveerd door de vaststelling dat ‘niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan’, hetgeen betekent dat de verzoeker een eerdere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd zoals voorzien in artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet.” (R.v.V. nr. 105.706 van 19 november 2012)

En:

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

De verzoekende partij, die zich beperkt tot een theoretisch betoog, en niet aanduidt met welke omstandigheden geen rekening zou zijn gehouden, slaagt er niet in aan te tonen dat de bestreden beslissing onredelijk of onzorgvuldig zou zijn genomen.

Zie ook:

“De Raad stelt vast dat verzoeker niet verduidelijkt met welke specifieke omstandigheden eigen aan zijn geval rekening moest worden gehouden bij de vaststelling van de duur van het inreisverbod. Ook hier moet worden benadrukt dat het niet aan de Raad toekomt om uit het summier betoog van de verzoeker de concrete elementen te distilleren waarmee geen rekening gehouden zou zijn. Door louter algemeen te stellen dat geen onderzoek werd gedaan noch gemotiveerd werd omtrent de specifieke omstandigheden van zijn geval zonder dit betoog te concretiseren en te betrekken op zijn individuele situatie, slaagt verzoeker er niet om aan te tonen dat de motieven van de bestreden beslissing steunen op een foutieve feitenvinding of kennelijk onredelijk zijn.” (R.v.V. nr. 99.256 dd. 19.03.2013)

De beschouwingen van verzoekende partij falen in rechte.

De vermeende schending van artikel 3 EVRM (medische situatie) werd afdoende onderzocht in de beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot voorlopig verblijf o.g.v. artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet ongegrond werd verklaard, zodat in de bijlage 13 sexies niet aanvullende diende te worden gemotiveerd nopens een mogelijke schending van artikel 3 EVRM.

Ook toont de verzoekende partij niet aan waarom sprake zou zijn van een schending van het gezinsleven. Zij beperkt zich tot louter theoretische beschouwingen.

“Waar verzoeker stelt dat het inreisverbod van drie jaar een hinderpaal vormt tot het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven, dient erop te worden gewezen dat aan verzoeken reeds op 13 juli 2012 een bevel werd gegeven om het grondgebied te verlaten, zonder inreisverbod. De geldigheidsduur van dit bevel werd verlengd tot 2 september 2012. Verzoeker heeft geen gevolg gegeven aan dit bevel. Zoals reeds gesteld bevatte dit bevel geen inreisverbod. De enige reden waarom aan verzoeker nu een inreisverbod van drie jaar wordt opgelegd, is omdat hij het vorig bevel om het grondgebied te verlaten niet heeft opgevolgd. Wat verzoeker als hinderpaal inroept voor de verderzetting of het uitbouwen van een gezinsleven, is bijgevolg geheel aan zijn eigen handelen (of nalaten ervan) te wijten. Het inreisverbod kan bijgevolg in casu niet worden aanvaard als hinderpaal voor het uitbouwen of verderzetten van een gezinsleven elders, te meer zoals hierboven gesteld, verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn partner niet naar Macedonië zou kunnen reizen. In casu kunnen er geen hinderpalen worden vastgesteld voor het leiden van een gezinsleven elders, zodat er geen sprake is van een gebrek aan eerbiediging van het gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

*De schending van artikel 8 van het EVRM kan prima facie niet worden aangenomen.”
(R.v.V. nr. 88.727 van 1 oktober 2012)*

“Voorts wijst de Raad erop dat de termijn van drie jaren van het gegeven inreisverbod wettelijk is voorzien en de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk is, daargelaten de vaststelling dat de verzoekende partij dit nadeel aan haar eigen gedragingen te wijten is omdat zij niet vrijwillig gevolg heeft gegeven aan een eerder bevel.” (R.v.V. nr. 111.109 dd. 30.09.2013)

In zoverre verzoekende partij zich beroept op een vermeende schending van art. 13 E.V.R.M., laat de verweerder gelden dat uit de rechtsleer blijkt dat art. 13 E.V.R.M. geen rechtstreekse werking heeft (cfr. J. VELU en R. ERGEC, La Convention Européenne des droits de l'homme, Bruxelles 1990, p. 93.), en bovendien alleen maar kan geschonden worden indien de schending van een ander artikel van het zelfde verdrag aangetoond wordt.

In casu is de verweerder van oordeel dat verzoekende partij geenszins aantoont dat een ander artikel uit het zelfde verdrag werd geschonden, zodat er geen sprake kan zijn van een schending van art. 13 E.V.R.M.

De verweerder laat gelden dat de beschouwingen van de verzoekende partij niet kunnen overtuigen, alsook dat de gemachtigde van de Staatssecretaris terecht besliste tot afgifte van het inreisverbod (bijlage 13sexies).

De gemachtigde van de Staatssecretaris handelde daarbij na grondig onderzoek van de elementen die de concrete situatie van de verzoekende partij daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidbeginsel inclusief."

3.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 74/11, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat de verzoekster een inreisverbod van drie jaar opgelegd wordt omdat zij niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan, nu zij "op 2 oktober 2013 een bevel om het grondgebied te verlaten (kreeg)", maar "op geen enkele wijze aan(toont) dat hij stappen heeft ondernomen om terug te keren naar zijn land van herkomst" en "zich sedertdien in illegaal verblijf (heeft) gesteld".

De verzoekster voert in een tweede middel aan dat deze motivering niet kan volstaan in het licht van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, dat voorziet dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval, nu in de bestreden beslissing niet gemotiveerd wordt waarom de maximumtermijn wordt opgelegd.

Artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet bepaalt het volgende omtrent het inreisverbod:

"§ 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)"

Uit deze bepaling blijkt vooreerst dat pas een inreisverbod, met een maximumduur van drie jaar, kan worden opgelegd indien 1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of 2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd.

De motivering die de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris hanteert om een inreisverbod op te leggen van drie jaar heeft betrekking op de voorwaarde waaraan moet zijn voldaan om een inreisverbod op te leggen. Immers, ongeacht welke bewoordingen hij gebruikt, verwijst hij onmiskenbaar naar het feit dat de verzoekster niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting. Hoewel deze motivering volstaat om over te gaan tot het opleggen van een inreisverbod van maximum drie jaar, volstaat zij niet in het licht van artikel 74/11, § 1, van de Vreemdelingenwet, krachtens hetwelk voor de duur van het inreisverbod rekening moet worden gehouden met de specifieke omstandigheden van elk geval. Uit de motivering van de bestreden beslissing blijkt geen enkel onderzoek naar of afweging van de specifieke omstandigheden van het geval. De verzoekster kan bijgevolg worden bijgetreden waar zij betoogt dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet kan worden afgeleid waarom haar *in casu* een inreisverbod wordt opgelegd voor een maximumduur van drie jaar.

Uit het voorgaande volgt dat de verwerende partij in haar nota met opmerkingen niet dienstig kan voorhouden dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen werd omkleed. Waar de verwerende partij bovendien nog laat gelden dat uit "artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet niet blijkt dat de gemachtigde van de staatssecretaris gehouden is om, bij het uitvaardigen van een inreisverbod, telkens uitdrukkelijk te motiveren nopens de termijn van het opgelegde inreisverbod," en dat "de termijn van drie jaar wettelijk is voorzien, terwijl de verzoekende partij geen concrete grieven aanhaalt om aan te tonen dat deze duur onredelijk zou zijn" wordt er op gewezen dat de verplichting tot het opleggen van een inreisverbod niet impliceert dat daarbij ook de maximumtermijn van drie jaar moet worden opgelegd. De

duur van het inreisverbod moet overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de Vreemdelingenwet immers worden vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. Door voor te houden dat geen specifieke motivering vereist is om de maximumtermijn op te leggen, legt de verwerende partij een verplichting die op haar rust bij de vreemdeling, die zou moeten aantonen waarom het maximum niet zou moeten worden opgelegd (cf. RvS 29 april 2015, nr. 231.043).

Waar de verwerende partij tenslotte nog verwijst naar de arresten met nrs. 105 706, 111 109 en 99 256 van respectievelijk 19 november 2012, 30 september 2013 en 19 maart 2013 van de Raad, dient in herinnering te worden gebracht dat rechterlijke beslissingen in de continentale rechtstraditie geen precedentswaarde hebben (RvS 21 mei 2013, nr. 223.525; RvS 16 juli 2010, nr. 5885 (c); RvS 18 december 2008, nr. 3679 (c)).

Het tweede middel is gegrond wat de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, betreft. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de beslissing tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) van drie jaar. De overige aangevoerde middelen en grieven tegen deze beslissing behoeven geen verder onderzoek.

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 13 mei 2014 tot afgifte van een inreisverbod (bijlage 13sexies) wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf april tweeduizend zestien door:

dhr. D. DE BRUYN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

D. DE BRUYN